VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 11 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

ITALIAANSCHE GRENZEN, den 31. Januarij. Volgens [illegible]dige berigten uit Milaan heeft de Oostenrijksche [illegible] ge groote zamenzweering ontdekt. Zoowel in Lombardije als in het Venetiaansche [illegible] Arrestatiën [illegible] van personen tot de hoogere standen behoorende. Eenige der gevangene personen, welke als de hoofden van het komplot beschouwd worden, twaalf in getal, zijn naar Laybach vervoerd. In de gemeenschappelijke kas bevindt zich een millioen en de zaamgezworen rekenden ook op hulp uit Toskane en Sardinie.

Het zenden van troepen uit het binnenland van Oostenrijk naar Lombardije duurt voort.

— De berigten uit Napels bevestigen het, dat er nog altijd op Sicilie gevochten wordt. Vele honderde gewonden waren reeds naar Napels vervoerd. De opstandelingen te Palermo schijnen onder goede aanvoerders te staan en ook vrij goed georganiseerd en betaald te zijn.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 5. Februarij. Naar men verneemt maakt de typhus in Oostenrijk, Silezië, Gallicië en Moravië groote en verontrustende voortgangen. Daarentegen schijnt de cholera de oostenrijksche grenzen te ontzien, en in Rusland minder verwoestingen aan te rigten. In sommige kreitsen in Opper-Silezië heerscht de typhus met zoo veel woede, dat onder anderen in één dorp van naauwelijks 1500 inwoners meer dan 500 door deze ziekte zijn weggerukt. Dezelve is aldaar voornamelijk ontstaan door de onbeschrijfelijke armoede der ingezetenen, die zich grootendeels van kruiden en afval van gestorven dieren hebben moeten voeden. In Breslau is ten behoeve eene som van 3000 thalers gecollecteerd.

— Te Urach in Wurtemberg zijn den 31. Januarij, bij den brand van een huis, zes personen, die de hoogste verdieping van dat huis bewoonden, jammerlijk in de vlammen omgekomen. Onder de ongelukkigen was eene jonge vrouw met hare twee kinderen. Buitendien zijn nog onderscheidene andere personen gekwetst.

— Den 31. Jan. heeft te Freiburg eene volksbeweging plaats gehad. Men heeft te midden van eene groote volksmenigte de instrumenten der pijnbank verbrand, die in de staatsgevangenis gevonden zijn.

— In de diplomatische kringen van Berlijn verspreidt zich het gerucht, dat tusschen de groote mogendheden op dit oogenblik maatregelen worden getroffen, om, voor het geval van eene mogelijk kort op handen zijnde groote gebeurtenis in Frankrijk, eensgezind en voorbereid te zijn. Men wil zelfs, dat deze voorbereidende maatregelen zich tot geheime militaire middelen uitstrekken.

ENGELAND.

— De Engelsche dagbladen deelen het volgende voorval mede.

Voor eenige dagen werkte een jong mensch, *Lutton* genoemd, schrijnwerker van beroep en de stad Cardiff bewonende, aan boord van de *Duncan-Richie*, die, in het kanaal van Bristol voor anker, hersteld werd. Het werk moest in een kort tijdsverloop gereed zijn, zoodat de timmerlieden en schrijnwerkers bevel hadden gekregen, dag en nacht aan boord te blijven. Een niet zeer hechte steiger omringde van buiten het achtereind van het schip, terwijl men des avonds eene linnen schutting had opgetrokken, ten einde te beletten, dat de wind de flambouwen uitdoofde.

Lutton was een weinig van zijne kameraden verwijderd, toen hij de plank van den steiger, waarop hij zich bevond, eensklaps onder zich voelde breken. Te vergeefs zocht hij zich vast te houden, al zijn pogen baatte hem niets; van eene hoogte van 15 voeten werd hij in het water geworpen, viel tot op eene onmeetgelijke diepte er in, kwam echter weder boven, terwijl hij de lucht van zijn geschreeuw deed weergalmen. Onder de pogingen, die hij aanwendde, om zich boven de oppervlakte van het water te houden, ontmoette hij het uiteinde van de plank des steigers, waarvan het andere nog boven aan het schip bevestigd was.

Nu meende *Lutton* een middel tot behoud gevonden te hebben; hij klemt zich aan de plank vast, [illegible] zonder dat de overige werklieden dien val of het geschreeuw van den drenkeling vernemen. Deze ziende, dat hem geen ander middel overschoot, plaatst zich schrijlings op de plank, die ongeveer achttien voeten lang, negen duimen breed en slechts een duim dik was. Op deze wijze laat hij zich door den stroom mede voeren, uit al zijne magt schreeuwende en roepende.

Dit geschreeuw nu wordt door den kapitein, die zich in zijne hut ter ruste had begeven, gehoord; hij snelde op het dek, deed onderzoek en bemerkte weldra, dat *Lutton* verdwenen was. Men haastte zich eene sloep in zee af te laten, waarin zich de kapitein van de *Duncan-Richie* met eenigen uit het scheepsvolk begaven, om den werkman in het kanaal te volgen, zich rigtende naar den kant, vanwaar zich nog van tijd tot tijd eenig geschreeuw deed hooren. *Lutton* heeft later verteld, dat hij meer dan twintig ten anker liggende schepen was voorbijgesneld, maar zonder dat het hem gelukte de opmerkzaamheid der schepelingen tot zich te trekken. Dit nu laat zich gemakkelijk begrijpen, wanneer men bedenkt, dat de Engelsche matrozen, over het algemeen zeer bijgeloovig, voorzeker verschrikt en beangst zijn geworden voor die menschelijke stem, die zich te middernacht op het water, bij diepe duisternis en onder het woeden van den storm, verhief. Wat er ook van zij, na hem gedurende twee uren en een kwartier te hebben nagejaagd, gelukte het de bemanning van de sloep *Lutton* te bereiken. Het was dan ook wezenlijk tijd: uitgeput van vermoeijenis en schrik, had hij opgehouden met schreeuwen, zoodat het niet mogelijk zoude geweest zijn hem langer te volgen. Aan boord van de sloep opgenomen, is hij naar het schip terug gevoerd, waar men eerst in den morgenstond van den volgenden dag aankwam. De jeugdige werkman had inderdaad 14 mijlen op deze gevaarlijke wijze afgelegd, midden op eene onstuimige en sterk golvende zee.

Het feit, waarvan wij hierboven melding maken, herinnert ons een dergelijk voorval, dat voor eenige jaren te Caorlsen heeft plaats gegrepen. De houten brug namelijk dier stad brak op het oogenblik, dat eene oude vrouw ze overliep. Deze viel in het water, greep echter in haren val een stuk hout, waarmede zij de Usk afdreef tot aan hare uitwatering, waar het eerst mogt gelukken haar te redden. Aan de wending van den stroom had zij het alleen te danken gehad, dat zij niet in de zee hare avontuurlijke reis behoefde voort te zetten.

FRANKRIJK.

— Laatstelijk werd te Ryssel een meisje door eenen ellendeling vermoordt, die zich willende wreken over het verstooten zijner liefde, haar verscheidene messteken toebragt. Des anderendaags na de misdaad, hebben de buren uit belangstelling voor de familie van het meisje het denkbeeld eener zonderlinge speculatie opgevat, en wel met toestemming der ouders. Het slagtoffer, ten halve lijve naakt, is den geheelen morgen op een bed ten toon gesteld, hebbende nevens zich eene schotel om de aalmoezen te ontvangen. Het gedrang is zoo groot geweest, dat de policie is moeten tusschenkomen, om deze onzedelijke speculatie te doen ophouden.

— Te Pruniers, departement der Indre, werd over een paar jaren zekere *D...*, wegens het stelen eener merrie, tot twee jaren gevangenis verwezen. Kort na zijne gevangenzetting, ontving de maire een extract uit het doodboek, meldende het overlijden van *D....* De vrouw van den paardendief haastte zich toen een tweede huwelijk aan te gaan; maar de speelman was nog op het dak, toen de eerste man, na zijn straftijd volbragt te hebben, eensklaps in huis verscheen, denkende daar eene getrouwe gade weder te vinden. Maar wat eene menigte verrassingen! Iedereen schreeuwde over de verschijning van een spook. De misstelling van een kantoorklerk was de schuld van alles. *D* was op het doodboek gebragt, in plaats van een zijner makkers, die, alhoewel dood, als volkomen levend te boek stond. Deze dwaling laat zich overigens ligt verklaren: in de arrest- en slavenhuizen verwisselt ieder gevangene zijn naam tegen een nummer.

— Te Parijs komt een nieuw middel van bestaan op. In de Rue de Lancry leest men op eene deur: *Ambroise Fortin, veertiende.* Deze jonge mensch houdt zich, namelijk, van 6 tot 8 uren des avonds, wél gekleed, gereed om bij elken maaltijd te verschijnen, waar bij genoodigd wordt, om het getal 13 te vermijden. Hij heeft goede zeden, kent al het nieuws van den dag en gedraagt zich met waardigheid en bescheidenheid. Hij laat zich door zijn gastheer niet betalen, maar wel door de wijnhandelaars, wier wijnen hij aanbeveelt.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 7. Februarij. Naar wij vernemen is door den heer *F. L. de Ruyter*, alhier, een Luchtschip uitgevonden, van een veel belangrijker aard dan dat van den heer *Montemayor* te Madrid, doordien de machine van den heer *de Ruyter* van zoodanige constructie zal zijn, dat zij zich, *zonder het bezigen van ballons*, door hare eigen kracht en werking, met eene last van 200,000 Ned. ponden in de lucht verheft en met eene ontzaggelijke snelheid naar iedere rigting kan bestuurd worden.

De heer *de Ruyter* zal eerlang eenige proeven doen plaats hebben met een klein model, ter breedte van 1 el 57 duim en ter lengte van 3 el 14 duim (5 en 10 Rijnlandsche voeten).

Alhoewel wij de constructie van het Luchtschip nog niet kunnen bekend maken, kunnen wij evenwel de principen mededeelen, waarop de heer *de Ruyter* zijne berekeningen steunt, en die op het volgende nederkomen: Het daarstellen eener luchtmachine, om daarmede de atmospheer in iedere hoogte en rigting naar willekeur te doorkruisen, moet steunen op een drievoudig vermogen, en wel op eene *verheffende*, *voortstuwende* en *besturende* kracht. Deze kracht moet geheel en al afhankelijk zijn van den wil des bestuurders der machine, zoodat hij die kracht ten allen tijde naar believen kan beperken of vergrooten, en deze krachtsvermeerdering moet zich zoo ver uitstrekken, dat zij in staat is iedere *kracht van tegenwerking*, welke de machine zou *kunnen* ontmoeten, te vernietigen, ten einde alle hindernissen en de daardoor ontstane gevaren voor te komen. Uit dien hoofde zal niet slechts het *heffingsvermogen* (zoo als van zelve spreekt) veel grooter moeten zijn dan de zwaarte der machine, maar ook het *voortstuwingsvermogen* moet zoodanig kunnen aangewend worden, dat de machine zelfs tegen de hevigste orkanen met groote snelheid kan opstevenen. Het *besturingsvermogen* moet, ten einde een goed resultaat op te leveren, geheel onafhankelijk zijn van den wind, en den invloed, dien deze op hetzelve mogt hebben, zelfs kunnen tegenwerken. Eindelijk nog moet de machine, om door een of ander toevallig gebrek aan dezelve aan geen gevaar blootgesteld te worden, van een *veiligheidsmiddel* voorzien zijn.

De kracht dezer machine wordt gevonden door weêrstand der lucht op een in dezelve bewogen wordend ligchaam. Deze weêrstand der lucht (of persing van den wind) is, blijkens de proefondervindelijke natuurkunde, gelijk aan het vierkant der snelheid.

Voor zoo verre de gronden, waarop de heer *de Ruyter* bouwt, en wij zullen, zoodra de omstandigheden zulks toelaten, in staat gesteld zijn eene volledige beschrijving der machine, hare werking, berekening van kracht en snelheid enz. mede te deelen.

— Bij de directeuren van 's rijks werf alhier, is, van wege het ministerie van marine, aanschrijving ontvangen om Z. M. stoomschip *Phoenix*, kommand. *J. May*, luit. ter zee 1e

GESCHIEDENIS VAN EEN HOUTEN BEEN.

(Vervolg van onze vorige.)

Oogenblikkelijk maakten twee kerels zich van mijn arm meester en omwonden denzelven met al de vaardigheid, die een praktizijn na eene aderlating had kunnen hebben. Een glas water, dat men mij vervolgens in het gelaat wierp, deed mij geheel tot mij zelven komen. Ik liet mijne oogen over de vergadering weiden, en ik herkende onder dezelve de personen, die ik voor eenige dagen bij mijn gastheer, over ik weet niet meer welke fiskale vraag redenerende, had verrast. Ik zocht Maria, ze was daar niet meer.

– Zij zal gestorven zijn! zeide ik tot mij zelven.

Toen kreeg ik den moed terug. Ondertusschen was pater Barytus mij met een Christusbeeld in de hand genaderd; zijn leelijk gelaat glinsterde van eene vreugde, die hij zelfs niet zocht te ontveinzen; hij boezemde mij schrik in.

– Signor Capitano, zeide hij tot mij, gij zijt in onze magt. Gij raadt waarschijnlijk het lot, dat u wacht? Gij zult sterven! niet aan eenen zachten en snellen dood, maar aan een langzamen en wreeden, zoo als gij dien aan onze landgenooten hebt doen ondergaan. Bevalt u dat, mijn lieve officier? voegde hij er met eenen vreeselijken, spottenden lach bij.

– Gijlieden zijt schandelijke kerels! riep ik uit, en ik keerde mijn hoofd om.

– Hoor eens, don Frederik, vervolgde hij, terwijl hij nader tot mij kwam, gij kunt u de martelingen, die u toegedacht zijn, besparen. Het papier, dat ik hier heb, beveelt den serjant, die uwe gevangenen bewaakt, om onze broeders weêr in onze handen te stellen. Teeken dit papier en het lemmet van een mes of de kogel van eene pistool, naar uwe keuze, zal zich belasten om de plegtigheid te verkorten.

Ik nam het papier uit de handen des monniks; maar tot zijne groote verwondering, kreukte ik het tusschen mijne handen, en wierp het hem in het gezigt.

– Don Frederik, hernam de Franciskaner, met eene van woede bevende stem, pas op, wat ge doet! Zoo uw leven, in deze wereld, voor u geene waarde heeft, denk dan, ongelukkige, aan uw eeuwig leven! gij zult verdoemd zijn! denk er wel aan; want gij zult zonder biecht sterven.

Ik elke andere omstandigheid zou dit middel van schrik aanjagen mij zeer vermaakt hebben; maar in dit oogenblik boezemde het mij slechts medelijden in

– Met of zonder biecht, zal ik mijn lot ondergaan, mijn vader! hernam ik bedaard.

De grijsaard deed eene beweging van verwondering.

– Breng het instrument, zeide hij koeltjes, zich tot een man der bende wendende.

Deze ging heen, en kwam een oogenblik later terug met een houten werktuig, bestaande uit twee losse uitgeholde stukken, met schroeven aan elkander verbonden. Twee sterke mannen naderden mij, namen mijn been ..... het was mijn regter, en plaatsten het in het verschrikkelijke werktuig, waar het juist in sloot. Toen herinnerde ik mij de verschrikkelijke straf, die onze voorvaderen, zeer ervaren in deze soort van verlustiging, les brodequins (halve laars) noemden, en ik begon mijn lot te beklagen.

– Helaas! zeide ik na een oogenblik, moet ik niet sterven?

In hetzelfde oogenblik uitte ik een hartverscheurenden kreet. Het werktuig had zich toegesloten, en mijn been smartelijk gewond.

– O, o, nu reeds! zeide de monnik. Komaan, het is nog te vroeg. Kom, haast u wat! riep hij den beulen toe.

Het werktuig sloot zich nog meer, en mijn verschrikkelijk op elkander gedrukt vleesch barstte los, en drong bij lappen door de openingen van het werktuig heen. De oogen puilden mij uit het hoofd, mijne borst reutelde; maar mijn mond uitte geen enkelen kreet.

– Welnu, zeide de monnik, zult gij teekenen?

– Nooit, brulde ik woedend.

De halve laars knarste op een teeken des grijsaards meêr in zijne schroeven, en mijn been kraakte. Ik geloofde een oogenblik, dat ik krankzinnig zoude worden. De ooren tuitten mij, ik hoorde niets meer; ik had de oogen geopend en ik zag niet meer; het bloed steeg mij naar de keel; ik stikte.

– Zult gij teekenen? riep de monnik mij in het oor.

Eene schaterend gelach deed ik hooren, en ik beet op mijne tong. De halve laars sloot zich nog altijd meer en wreef mijn been klein; mijn brein zwol op en drukte mijn schedel, dien ik dacht, dat zou breken; de oude Barytus hing, als het ware, aan mijn mond:

– Teeken dan, teeken dan, zeide hij met eene duivelsche stem.

Voor alle antwoord spuwde ik hem in het gezigt.

– Vervloekt! Draait de schroeven aan!

– Onmogelijk, eerwaarde heer, de schroeven zijn geheel afgedraaid, zeide een der beulen; zij doen geen dienst meer.

Ik geloof het wel! De brokken van mijn vernield vleesch en been hadden binnen in het werktuig, eene soort van dikke klei

Hope, gereed te doen zijn, om, op nader order, naar Madeira te vertrekken, ter beschikking van Z. K. H prins *Alexander*.

— Den 24 December ll. is ter reede van Suriname gearriveerd Zr. Ms. stoomschip *Suriname*, luitenant 1e klasse *H. Staring*, komende van Hellevoetsluis.

— De *Lichtstraal*, een nieuw weekblad, zal te Dordrecht bij de boekhandelaars *van Houtrijve en Co.* verschijnen. Het stelt zich bijzonder ten doel de bevordering van openbaarheid in plaatselijke aangelegenheden.

— Naar wij uit eene goede bron vernemen, is op den 31. Januarij jl., in handen van den procureur-generaal bij den Hoogen Raad der Nederlanden gesteld eene aanklagt, gerigt tegen een zeer hooggeplaatst persoon, en betreffende eene uiterst kiesche en betreurenswaardige zaak.

Het is te voorzien dat, zoo niet nog bij tijds middelen worden in het werk gesteld om het ongehoord schandaal, waarvan die zaak schijnt zwanger te gaan, af te weren, wij ons in het geval zullen bevinden om dienaangaande in verdere bijzonderheden te moeten treden.

— Men blijft voortdurend van aanzienlijke te korten in 's rijks schatkist spreken, die hunnen oorsprong aan de dagelijksch verminderende opbrengst der belastingen zouden verschuldigd zijn; daar, naar men wil, de opbrengst van *alle* belastingen tegelijk met den dag afneemt. Wat moet hiervan worden, indien er *geene onmiddelijke*, alles afdoende hervormingen van ons staatsbestuur plaats hebben? immers het onvermijdelijke staatsbankroet! De natie bezwijkt onder de gottergende belastingen, terwijl eenige rijke, bevoorregte, met posten overladen aristocraten in weelde en wellust zwelgen en brassen van de bloedpenningen van het ongelukkige volk, waarvan zeer velen ja... den hongerdood sterven; en hoggenaamd aan geene zelfs niet aan de minste posten of bedieningen kunnen geraken.

— Waarom zijn tot heden de onderdeelen van den *Zeeuwschen Rijksdaalder* en de *oude zesthalven nog niet ingewisseld?* en waarom wordt er nog geen nieuwe *pasmunt*, waaraan een zoo groot en algemeen gebrek bestaat, in omloop gebragt?

Zou men bij de hermunting in slaap gevallen zijn?

(*de Burger*.)

— De *Noord-Brabander* maakt opmerkzaam op den staat van achteruitgang en kwijning, waarin zich de hoofdstad van Noord-Braband, het weleer zoo bloeijende 's Hertogenbosch, bevindt. Het blad meent, dat het verkeerde stelsel van belastingen ook hier eene der hoofdoorzaken dier kwijning is, wijl door dat stelsel alle handel en vertier uit haar midden verbannen, en de toeneming van het pauperisme bevorderd wordt. In stede echter van hierin op verbetering te kunnen hopen, spreekt men er van het gemaal en geslagt met 25 opcenten te verhoogen: de inkomende regten op het hooi en stroo met 100 pCt. te vermeerderen; van eene belasting op de afvaart der stoombooten, enz., om in den financiëlen nood te voorzien: belastingen, welke alweder het meeste op den minvermogenden zullen drukken, en daarbij nog den genadeslag aan den handel en het vertier dier stad zullen geven, en den prijs van alle levensmiddelen nog meer zullen doen stijgen. Met genoegen verneemt men echter, dat onderscheidene leden van den Raad ernstig daartegen gestemd zijn, en het stelsel aankleven om door een personelen omslag op de bezittingen in de behoeften der stad te voorzien, en daarentegen onbeperkte vrijheid van handel en verkeer te verleenen. Wanneer men toch de belastingen gaat verhoogen, naarmate de opbrengsten door de toenemende kwijning en achteruitgang verminderen, dan werkt men de kwaal in de hand, in plaats van ze te bestrijden. De verhooging der belastingen zal immers de kwijning grooter, dus de opbrengst weder minder maken, zoodat men in een volgend jaar de belastingen wederom zal moeten opvoeren; tot dat men ze niet meer zal kunnen opvoeren, en dan zal men welligt zijne toevlugt zoeken te nemen tot een stelsel, hetwelk te laat toegepast, geene vruchten meer dragen kan, terwijl het thans met de verblijdendste uitkomsten kan bekroond worden.

— Het navolgende wordt uit Zutphen, dato 28 Januarij, gemeld: Eene dame uit eene naburige plaats, was sedert eenigen tijd in het geneeskundig gesticht hier ter stede ter verpleging opgenomen, daar zij somtijds aan vlagen van eene zeer zware melancholie leed, in welke haar het leven tot last was, waarvan zij zich alsdan poogde te ontdoen. Niettegenstaande zij met de meeste zorg bewaakt en opgepast werd, gelukte het haar echter eenige dagen geleden, de waakzaamheid van de haar omringenden eenige weinige oogenblikken te ontduiken, en in dien tijd eene gewone zilveren tafelvork in te slikken. De geneesheer van het gesticht raadpleegde daarop eenige deskundigen, die meerendeels van oordeel waren, dat de eenige hoop om de ongelukkige lijderes te behouden, in eene moeijelijke en gevaarlijke operatie bestond, waartoe men echter eerst overging, na alvorens het gevoelen van den hoogleeraar *Tilanus* te Amsterdam te hebben ingewonnen. Na de patiente, door middel van chloroforme was bedwelmd en in eenen staat van gevoelloosheid gebragt, werd door onzen kundigen stadgenoot, den heelmeester *Ort*, de kunstbewerking volbragt op eene wijze; die de bewondering van alle de tegenwoordig zijnde deskundigen in de hoogste mate heeft weggedragen. Behalve de vork werd in de maag der patiente ook nog eene zeer puntige scherf van een bord gevonden. De geopereerde, waarvan de toestand aanvankelijk zich vrij gunstig liet aanzien, is echter na een paar dagen overleden; en men verzekert, dat de lijkopening zoude hebben doen zien, dat de maagwonde reeds weder was genezen, en het overlijden niet zoozeer het onmiddelijk gevolg der operatie is geweest, maar grootendeels aan uitputting en verzwakking der lijderes is toe te schrijven.

VLISSINGEN, den 10. Februarij. Het is te zeer bekend, wat Groot-Brittanje en Frankrijk reeds sedert eenige jaren aan hunne kusten verrigt hebben, om op nieuw te worden genoemd met de maatregelen, welke Duitschland en Belgie voor hunne *zeehavens* doen aanwenden, en door ons in ons nummer van 4. Februarij zijn aangegeven; weshalve wij meenen te kunnen overgaan tot het overwegen der oorzaken, welke schier over geheel Europa tot deze ontwikkeling hebben aanleiding kunnen geven.

Het verdient intusschen nog opmerking, dat juist alle landen, waar deze beweging wordt waargenomen, zonder uitzondering, in het bezit waren van de uitmuntendste havens; want had Frankrijk niet reeds *Havre de Grâce*, Engeland *Londen*; zijn *Bremen* en *Hamburg* geene uitmuntende havens, op den Wezer en de Elbe gelegen; is de haven van Antwerpen niet geschikt, om bijna de diepstgaande schepen te ontvangen? Wij twijfelen geen oogenblik, of men zal zulks toestemmend erkennen; en toch, — wij moeten het herhalen — ieder dier verschillende staten haast zich om het zeerst, om iedere gelegenheid aan deszelfs kusten, op bijna onbekende plaatsen, voor den zeehandel genaakbaar te maken: terwijl gerne derzelve kosten noch moeite spaart, om deze met het groote spoorwegnet te verbinden. Belgie heeft bij uitnemendheid zijne belangen begrepen; niet alleen heeft het daaraan zijnen handel, maar wij durven zeggen, zijn behoud als koningrijk te danken; terwijl het, door wijs overleg, in het verschiet, zich voorstelt, het middenpunt van den Europischen handel te worden.

En wat anders dan de groote invloed van den *stoom*, waardoor eene onnoembare kracht, zoo te water als te land, is ontwikkeld, kan aan de in onze vorige nummers opgenoemde volkeren aanleiding hebben gegeven tot het uitvoeren van dusdanige kostbare werken? Waarbij al spoedig in het oog viel, dat de ijzeren wegen niet aan hunne bestemming beantwoordden, indien dezelve niet onmiddelijk aan *bevaarbare zeehavens* uitliepen; terwijl van de andere zijde de aanvoer over zee van de spoorwegen afhankelijk werd gemaakt en men vooruit zag, dat dit nog veel meer het geval zoude worden, doordien het vervoer te water met stoomschepen meer en meer moet toenemen. Men bedenke nu daarbij, dat de spoorwegen eene omwenteling in de handelsbewegingen, in en buiten Europa, voorbereiden; eene *daadzaak*, die welligt nog weinig wordt opgemerkt, maar die intusschen de ernstige aandacht van sommige volkeren niet is ontsnapt.

Mogt men zich in Nederland met deze vlugtige beschouwingen willen vereenigen, dan waarlijk, is het meer dan tijd, dat er eenparig naar het doel worde gestreefd, dat andere volken reeds hebben bereikt! Nederland biedt, boven andere landen, eene zoo heerlijke gelegenheid daartoe aan; ja zelfs, het kan zich onmisbaar maken; want, wat men ook zeggen moge, nergens langs de geheele kust, van af *de Sund* tot aan *het Kanaal*, is eene gelegenheid te vinden, welke meer geschikt is om het eindpunt van het Europesche spoorwegnet te worden, dan twee zijner havens; het zijn: die der stad *Vlissingen*, welke tot dit schrijven aanleiding gaf, benevens die van het *Nieuwe Diep*.

In een onzer volgende nummers hopen wij onze meeningen deswege nader te ontwikkelen.

INGEZONDEN STUKKEN.

De woorden worden den mensch gegeven om zijne gedachten te verbergen.

(Grondstelling van den vorst TALLEYRAND.)

(Uit de *Deutsche Brüsseler Zeitung* van 20. Jan. jl.)

Brussel, 19. Jan. Een hier uitkomend conservatief-katholijk blad, *l'Emancipation*, zeide onlangs: „De twee levendigste gevoelens der tegenwoordige maatschappij zijn het *privaat-eigendom* en de *vrijheid*."

Zoodra *privaat-eigendom* en *vrijheid* echter slechts gevoelens en niet grondstellingen, grondpijlers eens stelsels zijn, zoo staat het reeds van den beginne af vrij slecht met eene vereeniging, welke slechts gevoelens tot grondslagen heeft. Stofzand. Op hetzelve bouwt men geene paramiden der toekomst.

Maar stellen wij den vorm der uitdrukking, waarin de Fransche journalist, de Belgische *Emancipation*; zijne sociale gezigtspunten omtrent de tegenwoordige maatschappij voorstelde, voor een oogenblik ter zijde, en beschouwen wij veeleer het eigenlijke denkbeeld, hetwelk slechts zooveel zegt, als: de hoofddrijfveêren van de hedendaagsche maatschappij zijn het *privaat-eigendom* en de *vrijheid*.

Vertalen wij nu deze Talleyrandsche phrase op zijn nederduitsch, rukken wij haar huichelachtig kleed weg, dan lezen wij: Het hoofdbelang, der hedendaagsche maatschappij van winsttrekkende kapitalisten en burgers, ligt in het instandhouden van het *privaat-eigendom*, en in de zorg om het volk voor te spiegelen, dat het *vrijheden* genoeg bezit.

Onder *vrijheid* verstaan namelijk de exploiteurs van de massa en van het proletariaat natuurlijk slechts de vrijheid hunner belangen, want voor het volk worden de tegenwoordige vrijheden zure, wilde appelen, terwijl de kapitalist de schoonste vruchten uit den welig tierende tuin des genots verteert. Vrijheid in den mond van het burger-regiment is dus niets anders dan de voortduur der mogelijkheid, om millioenen tot voordeel van *enkelen*, door klinkende uitdrukkingen, schijnheilige kamer-debatten enz. te exploiteren; privaat-eigendom, dat behagelijk gevoel voor den bezitter van uitgebreide landerijen (zooals de schatrijke en niet een vierde van zijn inkomen verterende hertog PETER VON ARRENBERG), groote fabrijken, bosschen, en inkomsten voor enkele familien te bezitten, terwijl millioenen proletariers-familien daarvan gevoed konden worden en de bezitters zelfs daarbij niet ten gronde zouden gaan.

Als dus de uitdrukkingen van den adel, de burgerij en de kapitalisten van *privaat-eigendom* en *vrijheid* geuit worden, zoo beteekent dit niets anders, dan een baatzuchtige roof jegens den gezamenlijken eigendom, welke de massa, de arbeidende klasse, de meerderheid des volks toebehoort; verder de vrijheid voor de kapitalisten te bezitten, te genieten en te zwelgen; voor het proletariaat: de vrijheid om te ontberen, te arbeiden voor anderen, te verhongeren nevens de rijkbezette tafel, te verdorsten nevens de gevulde kelders.

Is zulk eene *vrijheid* niet enkel huichelarij, en werd zij niet den exploiteurs gegeven, om door bedriegelijke, schitterende redeneringen de innigste gedachten aan hun hoofdbelang, de bij hun op den voorgrond staande baatzucht te verbergen?

A. v. (ON B. (ORNSTEDT.)

ALLERLEI.

Door het democratische weekblad de *Kaleidoskoop* is bij het laatste No. aan de geabonneerden gegeven eene hekelachtige brochure: *Proeve van grondwet-verduidelijking*, uitgegeven bij A. TER GUNNE te Deventer. De lezing van dit geschrift, overvloeijende van bijtende paskwillen op het bestaande, kunnen wij elken liefhebber van satirisch-staatkundige pamphletten aanprijzen.

Indien het staatsverdrag werd verduidelijkt gelijk de schrijver der bedoelde brochure voorstelt, zou het niet veel anders voorschrijven dan hetgeen hier werkelijk geschiedt.

—

De zwarte (negers) van 't eiland St. Barthelemy, zweedsche kolonie der Antilles, hebben een adres aan den koning en de zweedsche staten gezonden ten einde deze te bedanken over hunne vrijmaking en het afschaffen der slavernij door het dekreet van 9. October ll.

Ach! mogten de witte, hier te lande, ook een adres van dank aan de staten zenden over het afschaffen der slavernij!

Elders spelen de witte baas over de zwarte, en hier is het juist omgekeerd, en God weet wanneer dit betert.

(*De Schrobber*, Antwerpsch weekblad.)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10. Februarij. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Wikingen, O. L. Lansen, Gibraltar, rijst; l'Eclaireur, R. Guestar, Nantes, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

10 Februarij 1848.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	f .	Z. Gr. Erwten	f 9.40
N. dito dito	— 8.70	W. Witte dito	— 12.20
O. W. Tarwe (1846)	— .	Z. Paardenboonen	— 5.45
Nieuwe W. dito	— 9.00	W. Koolzaad	— .
N. Z. Rogge	— 7.00	Zomer dito	— .
Vreemde dito	— .	Gort No. 3	— 18.00
Winter garst	— 5.20	„ „ 2	— 15,00
Zomergarst	— 5.00	„ „ 1	— 15,00
Haver	— .	Raapolie	f 40.50 p. v.
Boekweit	— .	Patentolie	— 42.50 —
W. Witteboonen	— 11.00	Lijnolie	— . —
Dito Bruineboonen	— 9.50	Lijnkoeken	f . de 104 st.
W. Paardenboonen	— 5.65	Raapkoeken	„ 82.00 - 1040 -
W. Gr. Erwten	— 9.65		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 „

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

gevormd, die hetzelve belette te werken. Een tweede glas water, dat men mij in het gezigt wierp, belette, dat ik in zwijm viel.

Barytus was mij nogmaals genaderd.

– Hoor eens, zeide hij tot mij op een bedaarderen toon, ik kan u nog het leven redden; lever ons een enkelen uwer gevangenen over, een enkelen, hoort gij wel, in wien ik meer belang stel dan in de anderen, en er zal u geen kwaad meer gedaan worden: de verlossing van Peppe Coppa of uw leven; kies!

En zijne op mij gevestigde oogen drukten een vreeselijken angst uit.

– Ik heb u in mijne magt, dacht ik, en mijn hart sprong van genoegen in mijne borst op. Mijne keuze is gedaan, zeide ik langzaam.

– Welnu? .... Welnu? ....

– Dat men mij doode.

Een kreet van smart ontvlood de borst van den monnik; maar eene verschrikkelijke woede volgde weldra dezen kreet van jammer op. Met de linkerhand vatte hij mij bij de haren, en gaf mij met de regter, twee of drie slagen met het koperen Christusbeeld, dat hij in de hand hield, in het gezigt. Het bloed spatte uit mijne oogen, uit den mond, mijn hoofd gonsde, mijne slapen kraakten.

Eensklaps deed zich een sterk gerucht in den gang hooren. Eene vrouw met loshangende hairen, met verwilderde blikken, dringt in de kamer.

– Hier! hier! roept zij uit.

En op eens vult zich de kamer met soldaten, die de bandieten omringden en hen ontwapenden; terwijl anderen mij naderden om mij te helpen. Maria was als levenloos ter neer gevallen, en ik was geheel en al bezwijmd.

VI.

Toen ik weêr tot mij zelven kwam, lag ik uitgestrekt in een bed, met eene verslindende koorts. De barbier van het dorp had mijn been ontdaan van de bloedige lappen, die er nog aan zaten, en had er zich nog al wel van gekweten. Maria zat aan mijne peluw, en zag mij met eenen treffenden angst aan. Ik nam eene harer handen, en drukte dezelve met warmte. Het arme meisje begon te weenen, en boog haar hoofd naar mijn bed; ik voelde dat hare lippen zachtkens mijne hand drukten. De oude Gregorio stond aan het andere einde van de kamer, en wachtte ook een blik. De uitdrukking van zijn gelaat hield het midden tusschen eene gekunstelde aandoening en eene wezenlijke vrees. Met verachting wendde ik mijn hoofd af.

Eenige dagen daarna kwamen de depêches van de divisie, welke mijn luitenant onderrigt had van de barbaarsche behandeling, waarvan ik het slagtoffer was geweest. Er werd hem bevel gegeven, zich, zoodra mijne krachten mij zouden veroorloven, de vermoeijenissen van de reis te verdragen, met mij op weg te begeven, en al de gevangenen, die wij, zoowel in het roode huis, als in den schuilhoek van Peppe Coppa, hadden gemaakt, mede te nemen. De zorgen die de arme Maria mij met eene tedere naauwlettendheid bewees, en de kracht van een ijzersterk gestel, hadden weldra mijne krachten hersteld en deden in mijn hart, ter zelfder tijd, weêr eene genegenheid, die ik een oogenblik waande uitgedoofd te zijn, ontwaken. Het arme kind had de verdooling, die ons beiden bijna had doen verloren gaan, door vele kwellingen geboet. Hare door tranen verdoofde oogen, hare bleeke en ingevallen wangen, meldden mij het lijden en de wroegingen, die hare ziel hadden moeten ondergaan. De oude Gregorio, wiens gedienstige ijver voor mij aanmerkelijk vermeerderd was, sedert mijn ongelukkig geval, nam, omtrent zijne dochter, wanneer hij zich niet opgemerkt waande, een toon vol koelheid en onverschilligheid aan. Van den eenen kant deed de vrees, die ik ondervond, om het arme kind aan zulk een vader over te laten, van den anderen kant, de innige genegenheid, die ik voor haar gevoelde, mij besluiten om Maria voor te stellen, het lot van den armen verminkte te deelen, en mij in Frankrijk te volgen, waar zij mijne vrouw zoude worden. Zij nam mijn voorstel met blijdschap aan, en alles werd voor ons aanstaand vertrek overeen gekomen.

Ondertusschen hadden de aanhoudende en teedere zorgen, van welke ik omringd was, mijne herstelling bevorderd. De afzetting, die de barbier op mij had bewerkstelligd, was gelukkig geslaagd en de wonden van mijn hoofd waren met litteekens genezen. Ik begon, met behulp van eene kruk en den arm van Maria in den tuin te wandelen. Het onderhoud met het jonge meisje en de zuiverheid der lucht deden mijn hart open gaan: de krachten keerden allengskens terug.

Het was den avond vóór den voor ons vertrek bepaalden dag. De schemering begon te vallen .... Ik was beneden in de zaal gezeten naast den ouden Gregorio, met wien ik minzamer geworden was, sinds ik noodig had, zijne waakzaamheid te doen insluimeren. Maria was de bloemen in den tuin gaan begieten. Eensklaps hoorden wij een kreet van dien kant, die ons gesprek deed afbreken.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BENTHEM.